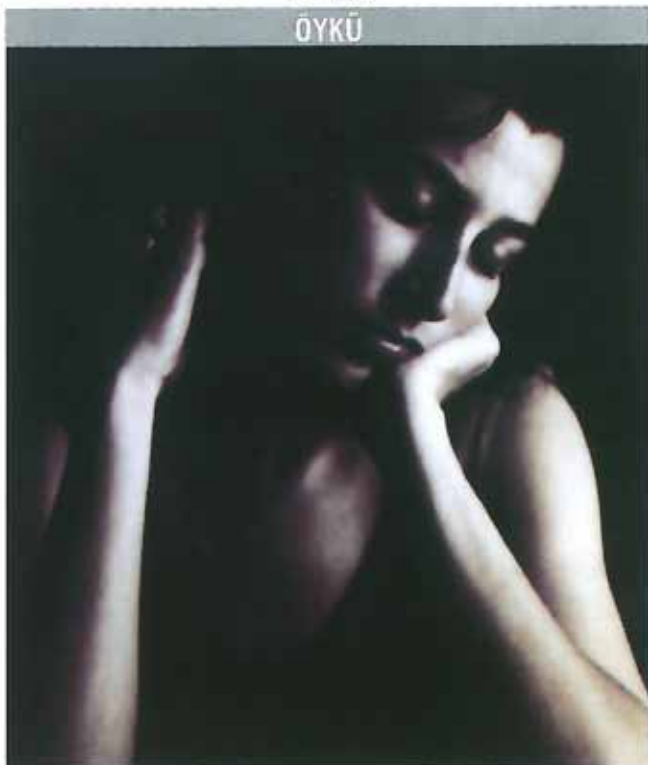

SEZER ATEŞ AYVAZ
TAMİRİS'İN
GECESUÇLARI

♥
CAN

ÖYKÜ

Sezer Ateş Ayvaz
TAMİRİS'İN
GECESUÇLARI

2006 YUNUS NADİ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

Can Yayınları: 1527
Türk Edebiyatı: 436

© Sezer Ateş Ayvaz, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: 2005

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Nurten Sönmezcan

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Basımevi

ISBN 975-07-0584-X

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Sezer Ateş Ayvaz
TAMİRİS'İN
GECESUÇLARI

2006 YUNUS NADİ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

Sezer Ateş Ayvaz, 1956 yılında Antakya'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Antakya'da tamamladı. İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden mezun oldu. Aynı üniversitenin Siyaset Bilimi bölümünde *Kadınlara Yönelik Periyodikler* konulu tezle yüksek lisans, *Türk Romanında Değişen Bir Paradigma: Politik Roman* konulu tezle doktora yaptı. Çeşitli kurumlarda felsefe, sosyoloji, davranış bilimleri dersleri verdi. Türkiye Yazıları, Sesimiz dergilerinde şiirleri yayınlandı. İlk öykü dosyası *Bütün Oteller İstanbul Palas* ile 1987 Akademi Kitabevi öykü başarı ödülünü kazandı. 1988'de *Aynalarda Yaz*, 2000'de *Yeryüzü Taksim* adlı öykü kitaplarını yayınladı. Kültür, edebiyat konularında, gazete ve dergilerde inceleme ve eleştiriler yazmayı sürdürüyor.

İÇİNDEKİLER

Raylarda Makas	9
Çıngıraklı Kapı.....	18
Su ile Her Şeye Hayat	30
Tamiris'in Gözleri	36
İkinci.....	45
Açık Pembe Üçgen	51
Bizim Denizimiz Değil.....	58
Soneşik	64
Kurumuş Kan Renginde	72
Karar Ânı.....	84
Gecesuçları	91
Mızıka	99
Kahve Rengi Öykü.....	107

RAYLARDA MAKAS

Uzaklardan geliyordu. Tepelerden bir yılan gibi kıvrılarak, kent düzlemine iniyordu. Dışarıdan içeriye sokuluyordu sinsice... Caddeleri, sokakları, evleri soluğuyla titreterek geçiyor, gidiyordu sonra. Kentin üstüne kör karanlıkları bırakarak, raylarda akıp gidiyordu. Uzun, bitmeyen gecelerin tek kahramanıydı trenler. Sesi, homurtusu duyulduğu an sönüyordu bütün ışıklar. Tekerlekler hızla makas değiştiriyor, kentten çıkıyordu. Sinerek küçülmüş, kendine kapanmış bir kent kalıyordu ardında. Donuk, kıpırtısız, karanlığı kuşanarak kuytu-laşmış...

İstasyon binasının duvarlarında, yanıp sönen bir ışığın yürüyen izleri var yalnızca.

Karanlıktasın!

Gözlerini sonuna kadar açman yetmiyor görmen için. Her yer, her şey, soluğunu tutmuş, tekerleklerin uzaklaşmasını bekliyor... Vagonların kentten ayrıldığı an, o kısa sessizlikte, bir şey olması gerekiyor ve olmuyormuş gibi korkuyorsun. Gergin bekleyişin sonunda beliriyor ışık. İlk, duvarlara yansıyan mat beyaz sarıya dönüşerek odalarda dolaşiyor.

Artık uyku vakti. Herkes için; meydanın orta-

sındaki heykel, park gazinosunun iskemleleri, renkli ampuller ve köşe başlarını tutmuş delikanlılar için. Caddeler, sokaklar yürünerek bitirilecek... En son parke taşlar bırakılacak ıssızlığa. Perdeler kapandı. Kapıları çoktan kilitlendi evlerin. Artık uyku vakti. Bak! Marşandizin yaklaşan sesiyle başlayan hırslı köpek ulumaları azaldı, kenti aydınlatan lambalar söndü.

Uyumalı, görmemelisiniz bütün gece ilerleyen trenleri.

Kentin gövdesini hızla yarararak makas değiştirdiler. Vagonlar gizlice, bir suçu taşıdılar ötelere... Bilinmeyen bir suçu... Birilerinin bildiği, saklı bir hedefe götürdüler...

Sürgün

Görüyorum seni!

Sabah ayaz. Yalnızlık çoğalmış yüreğinde. Tenini saran ürperti üşütüyor seni. Okula gideceksin. Saçlarını taramıyor, gözlerini bile açmadan yıkıyorsun yüzünü. Nasıl görüldüğün önemsiz. Aynaya bakmıyorsun. İstemediğin bir yolculuğa çıkmış, gelmişsin buraya. Pencerenin önünde, saksılardaki çiçeklerin gibi... Cansız, hoşnutsuz, şaşkın, kolun kanadın kırık duruyorsun.

İstanbul'dan gelen sürgün!..

Dinle bak! Rüzgârın ne çok sesi var.. Ötelere, korunağa kadar gelen, kuru dallara çarpıp boşluk-

ları dolduran, ağlayıp inleyen, içten içe homurdanan rüzgâr. Okul yolunda karşına çıkıp keskin bir ıslıkla çarptı sana. Eve gelene kadar bitkin düştün... Dirençsiz, yorgun beden! Seni **görüyorum!** Soğuk ve karanlıktan oluşan bu yabansı ortamdan kurtuluş yok. İstanbul, hüzünlü bir düş evreni artık. Yüreğinde kımıldayıp duran tek şey umutsuzluk. Hem güne hem de geleceğe karşı. Evin çok uzağında olmayan okuldan çıkıyorsun. Aldığın gazetede yazılanlara kayıtsızsın. **Günlerden perşembe, mevsimlerden kış.** Ne yapsan her şey olacağı varıyor. Korkup kaçındığın her şey.. Aşk ayrılığa, görev sürgünlüğe dönüştüyor. Rüzgârla birlikte çalkalanan su birikintisine bakıp yürüyorsun. Ellerin üşümüş, mantonun ceplerine saklanmış.

Geceye daha çok zaman var. Dağların arasından çıkıp kente inecek, geceyi, ağır, uyuşuk kılarak geçip gidecek trenlere... Saatler var daha...

Denge

Karanlıklarla yayılan fısıltıları duymuyorsun!

Yakında, savaş çıkacak. Gazeteleri okumuyorsun. Duymak istemiyorsun. Savaş çıkıyor, evet! **İkimizin** seyredeceği bir savaş. Odada yanan ateşin ıslık sesi kadar yakınında. Göğsünün üzerindeki pembe kabartı nasılsa öyle; şimdilik canını yakmayan bir savaş...

Bu sessiz, mor tepeleri bırakamazsın. Hiçbir

yere gidemez, kaçamazsın. Sevgilinden gelen mektuplar gibi, kapında bulduğun, göğsünün üzerindeki pembeliği koyulaştıran bir savaş! Seni ve bu küçük kenti, korkularla dolu bir hayata tutsak kılacak.

Sana kalan, okul ve basık yüzlü ev arasında geçecek günlere katlanmak.

Tahta köprüünün bitiminde karşına çıkan cılız asfalta yürü! Meydana çık! Çarşıya, oradan da evine ulaş.Yırt at pencereleri kaplayan kâğıtları.

Burada yaşamaya isteksizsin... Kararsızsın!

Tekerleklerin çevik zikzaklarıyla ortadan ikiye ayrılan kent gibi dirençsiz kalmışsın. Duvardaki rafta birbirlerine yaslanan kitapların kadar sarsıntılı. Bu silik, hareketsiz, uykulu kent yaşamını, insanların benimsemelisin. Bir denge kurmalısın! Geçmişle bugün, geceyle gündüz, seçmek ve katlanmak arasında!

Görüyorum seni!

Yitirdiğin sevinçlerin bıraktığı boşluktayım...

Geceleri sığındığın kitaplar, sözcükler kadar yakınım sana. Elma, portakal kabuklarının soba üzerinde yanarken odayı dolduran kokusu kadar yakın. Hüzünle okuduğun şiirlere, dokunup baktığın **her şeye ilişıyorum.**

Ten

Sizi gördüm. Gelmesini umutla beklediğin sevgilini ve seni. Geceydi. Rüzgârın uğultusu, boz rengi

kargaların sesleri duyulmuyordu. Karanlıklar başlamadan, kapkara bulutları taşıyarak geldi, çaldı kapını. Odadaki tek kanepeye oturdunuz, yan yana. Şarap içtiniz. Gözleri dalgın, uzaklara bakıyor gibiydi. Senden başka, belirsiz bir noktaya. Bir elin yüzünde, gülüyordun önce. Sonra kavga ettiniz. Ayrılmaya karar verdiniz. Böylesine uzakken birbirinizden... Olmazdı. Bitmeliydi...

O gitti... Seni, geceye kalkan trenlerle, iki katlı okul binasıyla, hülyalı bakışlı öğrencilerle baş başa bırakarak... Bir daha gelmemek üzere. Gitti. Ve tenin özlüyordu onu. Arzunu yok ettin. Benim isteğime boyun eğdin! Dağlara bakan penceresiyle bu odada, gündüzleri sisli, geceleri ışiksiz bu kentte kaldın. Benimle!

Karanlığa kendi titrek ışıklarını saçarak ilerleyen trenler, hedeflerine vardılar.

Radyoyu açtın, şarkılar dinledin, odanın cılız ışığında kederli akşamlar geçti... Eğreti yaşamaya katlandın sabırla. Bana ve savaş günlerine...Yüreğinin üstünde kırmızılaşan kabartıya eğil bak. Sevgilinden gelen; ayrılığı kesin kılan mektup besledi, büyüttü onu. Dokun ! Yaklaşıyor. Aşktan daha yakın sana, daha çabuk kuşatıyor seni...

Bilmiyorsun. Kentin gözetleme komitesine seçildiğimi. İssiz istasyonlarda, orada çoğalan karanlıklarda kuruldu. İnsanların, sessiz ve kıpırtısızca savaşı seyretmesini amaçlayan komite. Dünyanın akıl almaz acımasızlığını hatırlatmak için. Kenti gözetlemek için... Engel olmak için karşı koymanın coşkusuna... Seni görüyorum, seni ve her şeyi... Senin gibi, uğultulu bir yalnızlık içinde, senin kadar tepkisiz kalan bu kenti! Gözlüyorum!

Kış

Söylentiler caddelerden sokaklara çıktı. Kapı önlerine dek vardı: Vagonlarda neler taşıyormuş. Neler götürülüyormuş uzaklara... Silah, kan, ölüm... Sürekli konuşuldu, ama engel olunamadı bu akışa...

Günler buzlaşıyor giderek. Usanç verecek kadar uzun sürüyor kış. Kar yağıyor. İnatla kaplıyor her yeri. Zamanı, mevsimleri yok sayan... Her şeyi, her günü kendisine tutsak eden bir ısrarla birikiyor...

Pencerenin önünde oturup, gözlerini dışarıya dikiyorsun, sana bütünüyle yabancı, ayrıksı bu dünyaya... Dingin, heyecansız... İçine korku salan güzelliğe bakıyorsun... Kar dolu bahçeye çıksan. Basınca, ayağının altında sıkılaşırsa kar, sonra kaysan bu uçsuz bucaksız beyazlıkta...

Usanmaz zerrecikler kuşatıyor her yeri... Kar öbek öbek yığılıyor kapına. Pencerenin ötesinde uzanan yollar, servi ağaçları, bembeyaz... Çatılar, elektrik direkleri, tepeler, geniş düzlükler, her yer bembeyaz... Gözlerin kamaşıyor... Günlerce çıkamıyorsun evden.

Dönüş

Kardan örtüler eridi. Yollardan bahçelere, ırmaklara kavuştu sular.

Toprağın artık dirilemeyeceğine inandığında

geldi bahar. Umudunun, iyice tükenmiş olduğu noktada. Nisandı. Nergislerin açmasına uygun, güneşli ve sonra yağmurlu bir günde... Masalar sandalyeler dışarı çıkarıldı, park açıldı.

Piyasaya çıkılan, çay bahçelerinde oturlan parkta, ağaçlar ve çiçekler canlandı. Ona rastladığın o ılık, yıldızlı yaz gününü düşündün istemeden. Artık bir daha yaşayamayacağın o sevecen akşamları. Seni öptüğünde, damarlarına sımsıcak yürüyen coşkuyu... Geride kaldı... Sevgi ve her şey... Ötelerde kaldı.

Aldırma! Aldırmazlığa bırak kendini!

Bak! Kına geceleri, düğünler başladı, sünnet giysileriyle çocuklar dolaşır oldu sokak aralarında. Utana sıkıla önce bahçelere, tomurcuklanan dallara vurdu güneş. Kenti gezmeye çıktı, evlere kadar gelip uzandı. Pencerenin kenarında saklanan sardunya yapraklarına yansıdı usulca: Yaz yaklaşıyor! Sıcağa, ışığa, parlak renklere kavuşabilecekken, yeniden ısınabilecekken tenin...

Ama artık dönüş zamanı. Kitaplar ve giysilerle dolu valizler. Kolilere yerleştirilmiş ev eşyaları... Fotoğraflar ve çiçeklerle beraber dönüş zamanı.

Kuşatma

Savaş çoktan yayıldı... Bitmeyen kuşatmanın acıları her yerde. Sen mücadeleyi küçümsedin. Görmezden geldin. Durgun, boğuk hayatın içinde... Bunun bir savaş değil, kuşatma olduğunu yazdın

günlüğüne. Haklıydın... **Kimi zaman açıkça, kimi zaman sinsice yayılarak, bir ur gibi kuşattı seni... sizi... Hayatın gizli yüzündeydi... Yanındaydı...**

Makas

Geride bıraktığın kente ait her şey ortada şimdi: İbrik, kahve değirmeni, cezve, iplikler...Ve fotoğraflar; kına gecesinde kızlarla, okul önünde öğrencilerle çektiğin fotoğraflar... Hepsi hepsi birkaç kare... Birinde; evin önündesin. Kapıdan bir adım atmış, öylece durmuşsun. Işık ayarı olmayan, renkleri solgun bir görüntüdesin... Alnında buruk bir perçem var, dağınık saçlarla çerçevelenmiş yüzün. Kar beyazı ışıktan çizgiler yansımış üzerine... Dudağının kıyısında kararsız bir gülüş... Uzaklara dalmış bakıyorsun... Gözlerin, suda, küçük dalgaların içinde sanki... Dalgın, huzursuz. Direnecek gücü arayıp bulamayacak kadar donuk. Nereye bakacağını bilmiyorsun.

Gizini öğrenemediğin ama hissettiğin hayata yenilmişsin. Bir sonsuz akışta... Seni önüne katıp şiddetle savuran hayata... Tutsak kılan, karmaşık bir yumağa dönüştüren korkulu saatlere, günlere... Bulmak için uzun zaman beklediğin sonra, unuttuğun... Ancak gün batımlarında, hüznle hatırladığın aşka yenilmişsin. Mevsimler, ışık ve karanlık olarak akıp giden zamana boyun eğmişsin. Geri dönüşü mümkün olmayan zamana...

Ve işte şimdi karşında: Yeşile boyanmış bir ekranda; dünyanın ışıklar içinde ölümü...

Aynı senin gibi. Omuzlarının altında, teninde; **göğsünün hemen üstündeyim.**

İstanbul'da... Uzun, upuzun bir salonun ortasında... Yer yatağındasın. Bedeninde beyaz bir örtü ve makas...

SEZER ATEŞ AYVAZ

TAMİRİS'İN GECESUÇLARI

ÖYKÜ

Sefira, kimi kez Tamiris'in gözleriyle baktı bana, kimi kez avutup kandıran öyküler anlattı. Çıngıraklı kapılardan çıktık, gece trenleriyle yol aldık kentler boyunca... Kurutulmuş kan rengindeydi dünya... Edinmek zorunda kaldığımız tüm pusulaları kırdık bir gece... Bizim olmayan denizlere yelken açtık... Her şey, suyla yıkanmış sözcüklerle başlar, dedi bana... Soneşiğe geldim, durdum... Annemin ilk sesi... Yusuf'a teselliydim...

Sezer Ateş Ayvaz'ın üçüncü öykü kitabı *Tamiris'in Gecesuçları*, on üç öyküden oluşuyor. Ayvaz, yarattığı metaforları kitabın tümüne yayarak öyküler arasında bir bütünlük sağlamış. Bu bütünlük, yoğun metinlerden hoşlanan okurlar için bir hayli kıskırtıcı. Öykülerini fazlalıklarından arınmış, duru bir dille yazıyor Ayvaz. Okudukça çoğalacak, okuru yeni düşüncelere sürükleyecek, düşünsel derinliği olan cümlelerle kuruyor anlatısını. Lirik, abartısız bir şiirselliğe ulaşmış bir anlatı Sezer Ateş Ayvaz'ınki.

KAPAK RESMİ: MICHAEL RAFELSEN

ISBN 975-07-0584-X

9 789750 705847

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR